

Editorial

El desenvolupament i generalització de l'ús de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació com a eines per a l'ensenyament i l'aprenentatge han anat provocant alguns canvis que, per la seva proximitat, semblen encara poc visibles, però que estan posant en qüestió no poques concepcions de l'ensenyament.

El primer efecte ha estat la necessitat de posar en qüestió el mateix procés d'ensenyar i aprendre, juntament amb alguns dels seus components més importants: avaluació, procés, ambient personal d'aprenentatge i recursos, per no entrar ara en altres qüestions.

El segon efecte és, sens dubte, és l'aparició de la col·laboració, dels processos oberts, de la creació de "bancs de recursos" i també la consolidació del principi que el coneixement és un BÉ COMÚ.

D'aquesta manera, avui és més clar que mai que l'educació és un motor de desenvolupament personal i social, la finalitat del qual és també construir i fer present en tots el que podríem denominar una concepció universal del coneixement (sobre la base, és clar, de les pròpies virtualitats de les TIC i del concepte de globalització que han provocat).

Sobre ambdues qüestions existeixen ja algunes aportacions importants, no en va tractem d'un procés que assenta les seves arrels en moviments del s. XX, però és clar que avui es fa precís compartir, col·laborar, adaptar-se, saber-se influïts per variables globals, ser capaces d'adaptar-se i viure oberts a moltes contingències, no sempre presents en les "prescripcions oficials".

I en aquest ambient cal situar la necessitat d'efectuar canvis en els mecanismes de comunicació i disseminació científica, que es venen posant de manifest en el fet que, a mesura que desapareixen les edicions impreses de les nostres revistes, van apareixent edicions digitals, més àgils, més barates, més obertes (més fàcilment assolibles per tots) i més fàcilment convertibles en objectes d'aprenentatge per part del professorat i altres professionals que actuen en l'ampli, obert i canviant àmbit de l'educació.

L'estratègia que serveix de base a la col·laboració, a l'obertura, a la socialització del coneixement és precisament aquesta de posar a la disposició de tots i totes el pensar i fer educatiu, com a única manera de provocar canvis significatius a l'educació.

Almenys aquesta és la justificació d'aquest naixement que avui anunciem en la presentació d'aquesta manera d'una revista que compleix ja 40 anys i que vol participar d'aquest moviment d'entendre el coneixement i l'educació com un bé comú que ha d'estar a la disposició de tota la societat.

No és un canvi menor, ni per aquesta ni per a la resta de publicacions que han apostat per aquest canvi, doncs no es tracta solament de digitalitzar alguna cosa, sinó de dotar a aquesta digitalització d'una sèrie de requisits (avaluació "cega" per parells,

compliment estrict de protocols científics, selecció, etc.) que de debò donin valor a allò que creem pot contribuir a millorar l'educació.

Aquest és també l'eix que articula l'esforç de l'equip de Direcció que fa possible aquesta Revista en la seva nova etapa i en el nom de la qual escric aquesta "entrada".

Ángel-Pío González Soto
Director de la Revista